

risti ja waewa sest kurtast abbiellust neile
juhtus, mis muido ei olets kätte tulnud.
Ühhel õhtul tuli Jürri põllo tõbst hārgega
koio; naene olli oues, piddi lambad lauta
aiama, agga nāggi, et teine hārg omma
sõrra olli murdmud. Kohhe kippus nüüd
mehhe peäle, haugutas ja sõimas tedda.
Mees haukus wasto ja wõttis wimaks wām-
la kätte ja andis naesele hea nahha tāie. Nae-
ne pōggenes nuttes ja haukudes tuppā, mees
jārrele s eāl riidlesid ikka peäle, ja señni
jāi lammaste lauta uks lahti. Teisel hom-
mikul olli wiinne lammās ārramurtud.
Nenda sūndis se kahjo neil alna nende rio-
ello lābbi. Agga neil juhtus weel surem õn-
netus! Ühhel hommikul warra, kui Jürri
sāngist illestoussis ja oue piddi minnema,
leidis temma ukse ees, toa ullo al, ühhe
surno weikse reie lu, mis üks kulla koer seña
na olli kānnud. Ommas rummaluskes olli
temma ikka ussin ja walmis olnud, wannad
tühjad walle-juttud uskma. Nüüd olli tem-
ma

ma kuulnud, et se lābbi piddid karmwalad
innimesed teise ārrateggema, ja armas, et
ta Naene kurtā kurti pārrast sedda seña
kānnud. Jürri josis kohhe ühhe jure, kedda
targaks ja noiaks kōl hūtalse, agga üsna
karmwalad pejad on, ja se andis nou, sed-
da weikse luud risti te peāl ārrapōlletada,
mis Jürri ka teggi, et se lābbi se kahjo jā-
le teggia kätte piddi sama. Oh sedda suurt
rummalust! — Naene sai sedda kōrralt kuul-
da, ja kippus ka kohhe rieldes ja tappledes
Jürri peäle. Dō otsa sõimasid teine teist,
ja naene wõttis kätte ja lāks ka targa jure.
Teisel hommikul ta wõttis warra tuld üles,
lāks piroga wanna langund kāmri teisi ri-
did selga pannema, ja pillas seña kogge-
matta tuld mahha, sest temma tigge wihha
ei ānnud aega, ei tuld egga Zummala ilma
tāhhele pāñna. Agga oues olli hirmus ilm,
kange tuul puhhus kāmri nurgast sisse ja
õhhutas tulle seddemed põllema, aias muist
tātko hūnnitusse, muist kattuse alla, ja koh-
he,